

Ikonionissa he samoin menivät juutalaisten synagoogaan ja puhuivat niin, että suuri joukko sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskoi. Mutta ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, yllyttivät ja kiihdyttivät pakanain mieltä veljiä vastaan.

Niin he oleskelivat siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkeasti, luottaen Herraan, joka armonsa sanan todistukseksi antoi tapahtua tunnustekoja ja ihmeitä heidän kättensä kautta.

Ja kaupungin väestö jakaantui: toiset olivat juutalaisten puolella, toiset taas apostolien puolella.

Mutta kun pakanat ja juutalaiset ynnä heidän hallitusmiehensä mielivät ryhtyä pahoinpitelemään ja kivittämään heitä, ja he sen huomasivat, pakenivat he Lykaonian kaupunkeihin, Lystraan ja Derbeen, ja niiden ympäristöön. Ja siellä he julistivat evankeliumia.

Ja Lystrassa oli mies, joka istui siellä, hervoton jaloistaan ja rampa äitinsä kohdusta saakka, eikä ollut koskaan kävellyt. Hän kuunteli Paavalin puhetta. Ja kun Paavali loi katseensa häneen ja näki hänellä olevan uskon, että hän voi tulla terveeksi, sanoi hän suurella äänellä: "Nouse pystyyn jaloillesi".

Ja hän kavahti ylös ja käveli. Kun kansa näki, mitä Paavali oli tehnyt, korottivat he äänensä ja sanoivat lykaoniankielellä: "Jumalat ovat ihmishahmossa astuneet alas meidän luoksemme". Ja he sanoivat Barnabasta Zeukseksi ja Paavalia Hermeeksi, koska hän oli se, joka puhui.

Ja kaupungin edustalla olevan Zeuksen temppelein pappi toi härkiä ja sepeleitä porttien eteen ja tahtoi väkijoukon kanssa uhrata.

Mutta kun apostolit Barnabas ja Paavali sen kuulivat, repäisivät he vaatteensa ja juoksivat ulos kansanjoukkoon, huusivat ja sanoivat: "Miehet, miksi te näin teette? Mekin olemme ihmisiä, yhtä vajavaisia kuin te, ja julistamme teille evankeliumia, että te kääntyisitte noista turhista jumalista elävän Jumalan puoleen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on.

Menneiden sukupolvien aikoina hän on sallinut kaikkien pakanain vaeltaa omia teitensä; ja kuitenkin hän ei ole ollut antamatta todistusta itses-

tään, sillä hän on tehnyt teille hyvää, antaen teille taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja raviten teidän sydämenne ruualla ja ilolla."

Näin puhuen he vaivoin saivat kansan hillityksi uhraamasta heille. Mutta sinne tuli Antiokiasta ja Ikonionista juutalaisia, ja he suostuttivat kansan puolellensa ja kivittivät Paavalia ja raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle, luullen hänet kuolleeksi.

Mutta kun opetuslapset olivat kokoontuneet hänen ympärilleen, nousi hän ja meni kaupunkiin. Ja seuraavana päivänä hän lähti Barnabaan kanssa Derbeen.

Ja julistettuaan evankeliumia siinä kaupungissa ja tehtyään monta opetuslapsiksi he palasivat Lystraan ja Ikonioniin ja Antiokiaan ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehoittivat heitä pysymään uskossa ja sanoivat: "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan".

Ja kun he olivat valinneet heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa, niin he rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun, johon he nyt uskoivat.

Ja he kulkivat läpi Pisidian ja tulivat Pamfyliaan; ja julistettuaan sanaa Pergessä he menivät Attaliaan. Ja sieltä he purjehtivat Antiokiaan, josta he olivat lähteneet, annettuina Jumalan armon haltuun sitä työtä varten, jonka he nyt olivat suorittaneet.

Ja sinne saavuttuaan he kutsuivat seurakunnan koolle ja kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille uskon oven. Ja he viipyivät pitkän aikaa opetuslasten tykönä.

Suuri joukko siis uskoi Jeesukseen, mutta samalla myös pahan voimat heräsivät. Ne, jotka eivät uskoneet, yrittivät kiihottaa kansaa apostoleja vastaan - kaikista ihmetöistä huolimatta. Siitä seurasi, että he mielivät ryhtyä pahoinpitelemään ja kivittämään heitä, ja heidän huomattessaan sen, pakenivat he Lykaonian kaupunkeihin. Siellä Paavali ja Barnabas julistivat evankeliumia.

Niin he puhuivat rohkeasti, luottaen Herraan, joka armonsa sanan todistukseksi antoi tapahtua tunnustekoja ja ihmeitä heidän kättensä kautta. Parantuipa halvattu mieskin, joka oli ollut rampa syntymästään saakka. Kansan nähdessä, mitä Paavali teki, aikoivat he uhrata heille luullen heitä jumaliksi.

Paavali huutaa: "Miehet, miksi te näin teette? Mekin olemme ihmisiä, yhtä vajavaisia kuin te, ja julistamme teille evankeliumia, että te kääntyisitte noista turhista jumalista elävän Jumalan puoleen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on". - Ja hän jatkaa kertoen, kuka on todellinen Jumala ja että he ovat tulleet julistamaan sitä evankeliumia.

Mutta jälleen kerran tuli juutalaisia suostuttelemaan kansaa puolellensa. He kivittivät Paavalia ja raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle, luullen hänet kuolleeksi. - Ihmeellistä, mutta heidän lähdettyä ja opetuslasten kokoonnuttua hänen ympärilleen, hän nousi ja meni kaupunkiin julistamaan evankeliumia! Mahtoi siinä olla juutalaisilla ihmettelemistä, kun heidän äsken kivittämänsä mies kulkee ympäriinsä julistaen Sanomaa rististä ja Herrasta!

Paavalin tehdessä monia opetuslapsiksi, hän jätti heidät armon varaan ja vahvistaen heidän sieluja, kehottivat heitä pysymään uskossa sanoen: "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan".

Sitten hän asetti vanhimmat seurakuntiin ja jätti heidät Herran haltuun. Jatkaessa matkaansa, Paavali kertoi Antioikian seurakunnalle, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka Hän oli avannut pakanoille uskon oven.

Tällaista kertomusta lukiessa, voi vain ihmetellä apostolien lannistumatonta uskoa. Jatkuvasti juutalaiset vainosivat heitä ja nyt jopa kivittivät Paavalia. Mutta sekään ei lannistanut intoa tehdä Herran työtä! - Miten me kestäisimme sellaisissa tilanteissa? Pystyisimmekö jatkamaan iloiten työtä, kiittäen armosta ja pelastettujen määrästä?

"Ja kun he olivat valinneet heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa, niin he rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun, johon he nyt uskoivat."

